

List izhaja
dvakrat na mesec.

Posamezna št. 75p

Naročnina
mesečno 150 D.Rokopis se ne
vrača.Prebrskana pisma
ne sprejemajo.

VOJNI INVALID

Poštnina plačana
v gotovini.Uredništvo in
upravištvo v
št. Peterski
vojašnici.**Glasilo izvršnega odbora udruženja vojnih invalidov, vdov in sirot kraljevine SHS.**

Pokojninsko vprašanje.

Pri izplačevanju pokojnin invalidom, vdovam in sirotam, se pojavljajo vedno večji zastanki, ki povzročajo zelo veliko povpraševanj, prošnji in intervencij.

Vedno nove odredbe napravljajo kaos v tem vprašanju, ki je bilo poprej čisto pravilno urejeno.

Da bodo tovariši in tovarišice informirani in ne bodo zastanki povpraševali, kako je z nakazovanjem pokojnin, jim hočemo pojasniti sedanje postopanje pri reševanju pokojninskih zadev.

Odločitve o pokojninah ter vse likvidacijsko delo je vršil invalidski odsek oddelka za socialno politiko v Ljubljani.

Pokojnine pa nakazuje računski oddelek delegacije ministrstva financ v Ljubljani.

Po členu 35 zakona o proračunskih dvajnostih za julij, avgust in september, je sklenil ministrski svet, da se vse odločitve o pokojninah prenesejo na redna sodišča. Sistem uprave v Srbiji je bil tudi poprej tak, da so vse odločbe o pokojninah prenesejo na redna sodišča. Sistem uprave v Srbiji je bil tudi poprej tak, da so vse odločbe o pokojninah vojnim žrtvam izdajala sodišča, sedaj pa je ministrski svet razširil to postopanje po celi državi.

Na podlagi tega je moral tudi invalidski odsek v Ljubljani izročiti cel pokojninski referat deželnemu sodišču v Ljubljani oddelku XIV, ki ima nalogo naprej odločevati, komu gre po začasnem invalidskem zakonu pokojnina.

S tem se je pričela rušiti invalidska uprava, ki bi morala ostati vedno kompaktna v vseh panogah invalidskega vprašanja.

Invalidski odsek bi moral ostati skupen ter bi moral vršiti vse funkcije, ki se tičejo vprašanja vojnih žrtev.

Ne bi se smelo razmetavati tega vprašanja po različnih oblastih, ker so vse zadeve tako tesno skupaj združene, da se ne bodo posamezno nikdar mogle pošteno rešiti.

Ali se bodo mogla sodišča, ki so itak preobložena z drugimi posli, živjeti v razmere vojnih žrtev in dobiti vse druge pripomočke, ki so v zvezi s pokojninskim vprašanjem?

Pri nas v Sloveniji smo imeli na invalidskem odseku po težkem dolgotrajnem boju in na podlagi natančno izdelane statistike pokojninski referat točno urejen tako, da smo v tem oziru prednjačili pred drugimi pokrajinami. Imamo vedno priliko videti slučaje iz drugih pokrajin kakor na primer na Hrvaškem in v Srbiji, da so tam jako veliki nerešeni zastanki in popolnoma drugačen red.

Pri nas dobi vsak upravičenec pokojnino nakazano potem čekovnega prometa.

Na Hrvaškem in v Dalmaciji izplačujejo invalidske pokojnine davčni uradi in je treba predlagati priznanice.

Ravnatko v Srbiji in Črni gori, kjer izplačujejo pokojnine občinski uradi. Da gre stvar počasi naprej in zastaja, ni potreba omenjati. Ako se hoče celo pokojninsko vprašanje na ta način centralizirati po celi državi, bomo pri nas v tem oziru precej na slabšem.

Zato je v našem interesu, da ostane pokojninsko vprašanje v taki upravi, kot smo jo imeli do sedaj.

Organizacija na invalidskem odseku je bila pravilna in točna, in bi tudi brezhibno funkcionirala, ako bi večkrat ne manjkalo sredstev, to je kreditov, ki jih finančni minister ni točno nakazoval.

Sodišča pa mislijo celo delo porazdeliti med seboj tako, da bo odločalo o pokojninah deželno sodišče in vsa okrožna sodišča. Na ta način bodo v Sloveniji to delo vršili deželno sodišče v Ljubljani in okrožna sodišča v Mariboru, Celju in Novem mestu. Predno pa bo to mogoče, si bodo morala sodišča razdeliti akte.

Tako bo nastalo po nepotrebnem veliko novega dela, ki bo povzročilo zastoj v odločanju pokojnin.

Izvršni odbor v Ljubljani je proti temu postopanju že parkrat interveniral in dobil tudi oporo od tukajšnjih raznih strani, pa ni mogel nič doseči proti tej centralni neumesni odredbi. Kljub temu, da ima polno drugega dela se dotični referent, ki mu je poverjeno pri sodišču nadaljno odločanje o pokojninah trudi s pomočjo malega števila uradnih, ki mu je dano na razpolago, da bi spravil vprašanje v tek in odročil vse, ki težko čakajo na pokojnine.

Toda zapreka je zopet na drug način, ker nima aktov, zato leži cel kup prošnji nerešenih, invalidi in vojne vdove pa vlagajo požurnice potem udruženja in direktno.

Invalidski odsek je moral poslati vse osebne akte v Beograd ministru za socialno politiko po odredbah pravilnika za Specijalne pregledne komisije.

Te komisije, o katerih smo svoj čas že pisali, poslujejo po celi državi na sedežih vojnih okrogov in imajo nalog revidirati vsa uverjenja vojnih žrtev.

S pravilnikom je zaukazano, da mora njihovo revizijo potrditi ministru za socialno politiko v Beogradu, zato se morajo vsi akti poslati tja v pregled.

Vsem vojnim žrtvam bode izdalo ministru nove odločbe, ali se njihovo obiležje po invalidskem zakonu spremeni ali ostane ter glede pokojnine ako se naprej izplačuje ali ustavi.

Vse te odločbe bo ministru polagoma izdajalo, ob enem pa vračalo osebne akte.

Pri tem pa je treba pomisliti, da mora ministru za socialno politiko pregledati vse osebne akte invalidov, vdov in sirot iz cele kraljevine. Kdaj bo to veliko delo izvršeno, je vprašanje časa?

Dokler pa ne pridejo osebni akti dotičnih, ki čakajo na pokojnino nazaj, jim deželno sodišče, oziroma pristojno okrožno sodišče ne more nakazati pokojnine. Tukaj toraj tiči največja zapreka, ki je vzrok, da toliko invalidov, vdov in sirot čaka na svoje pokojnine dasi jim po zakonu pristojajo redno vsakega prvega v mesecu.

Ne moremo vedeti, iz kakih vzrokov se spreminja vedno ta uprava in vedno bolj na kompliciran in drag način. Pomisliti je treba, da vse to postopanje skoro ne bo brez posledic.

Ali ni mogoče, da se lahko veliko aktov sploh zgubi?

S temi malenkostnimi pokojninami, ki so takorekoč že za miloščine premajhne, pa se dela toliko nepotrebnih manipulacij. Se danes, ko smo vendar že v 6. povojnem letu se ni prišlo do končnega rezultata, kdo je upravičen prejemati pokojnino. Vendar pa je poslovalo že toliko različnih komisij.

Kakor sploh celo invalidsko vprašanje, tako tudi pokojninsko nazaduje in se zadržuje, mesto da bi se pravično enkrat končno rešilo.

Ne pomaga nič prenašati, mi smo na svetu kakršni smo in z nami vred naše vprašanje. Nobena kompetenca ne more izbiti faktičnega stanja.

Od prenašanja funkcij in aktov mi nimamo nič, mi potrebujemo sredstev v pomoč k težkemu življenju.

Naprav, ki funkcionirajo v naš prid, pa se ne sme razdirati.

Veliko vojnih žrtev pa sicer dobiva sedaj pokojnino, vendar imajo nekateri zaostanke iz prejšnjih let.

Zato vedno tirjajo svoje zaostanke. Glede teh zaostankov je odločilo ministru za socialno politiko, da se izplačevanje ne sme vršiti v kolikor znašajo zaostanki pred 1. majem 1923. Kolikor je po tem datumu na zaostanku pa se lahko izplača. Preklic se utemeljuje s tem, da ni kreditov. Kakor znano se dolguje vojnim

žrtvam po celi državi na zaostankih pokojnin že lepe milijone. Kdaj bo to poplačano, ako je tako težko za vojne žrtve kaj žrtvovati in dobiti sredstev. Denar namenjen za vojne žrtve se uporablja v druge namene. Pobira se specijalni invalidski davek. Kakor znano bi se iz istega lahko krili izdatki za vse vojne žrtve v državi, posebno, ker jim zakoni predpisujejo jako skromno preskrbo.

Ali bodo pustili zaostanke na pokojninah kar izginiti, ali jih mislijo plačati?

To je veliko vprašanje, za katerega se moramo zavzemati, da ga pravično rešimo.

V splošnem je nujno potrebno, da zacelimo vse rane v pokojninskem vprašanju sploh.

Žrtev.

Novo leto je prineslo tudi invalidom svoje darove. Osvobodilo jih je od dela in jim pokazalo široko cesto prostosti, kakršne nima niti ptica. Ker ptica pod nebom si najde živež v svoji prostosti, vojni invalid s prostostjo, ki mu jo je naklonilo novo leto, ne najde nobenega živeža. Vojni invalid, ki je moral dati vse, kar je imel, zdravje in ude, je dal tudi sedaj še to, ker so mu nekoč, ko so bili nekoliko boljši časi, dali. Dal je prostor, kjer mu je rasel košček vsakdanjega kruha tistim, ki so ga hoteli.

Redukcija, to je tista prostost, široka in vsiljivna, o kateri govorimo. Redukcija, ki je kakor režeča se pošast planila med vojne invalide v novembru leta 1923. in zagrozila, da bo z vsemi invalidi, ki so si v oddelku socialne politike in temu podrejenih oddelkih pridobivali s svojim trudom košček suhega kruha, je svojo roko položila na nekatere iz njih.

Kakor je Izvršni odbor takrat, novembra, v očigled nevarnosti teptanja zajamčenih pravic povzdignil svoj glas, kakor je »Vojni Invalid« takrat zagnal alarm in mobiliziral vse sile, da odžene režečo se pošast redukcije od vojnih žrtev, tako govori tudi danes, ko je padla žrtev. Gospodje, ki vedrite in oblačite usodo vojnih invalidov, ki so v službi oddelka socialne politike in drugih temu oddelku podrejenih oddelkov, premislite dobro, ali ne delate nečuvne krivice, ali ne teptate zakona, ko reducirate že itak v vojni, v tistem krvavem klanju na pol reduciranih?

Ko je v novembru mesecu počil glas, da bo 30 vojnih invalidov reduciranih pri oddelku socialne politike, je ljubljanski Izvršni odbor z vso svojo avtoriteto nastopil proti temu in dosegel, da se nameravan in osnovan atentat na vojne invalide ni izvedel. V tisti celoti namreč, kakor je bil zasnovan in mišljen. To je bil ogromen uspeh Izvršnega odbora. Ali z novim letom je morala pasti žrtev, in padla je. Krušič, član Izvršnega odbora, eden iz najaktivnejših borcev za prava invalidov je reduciran. Moral je iti, dasi ima 90%, da si poišče kruha drugje, ako se je kje, ali pa da pogine na cesti. Za svojo delavnost, za prava invalidov, za prospet organizacije je moral postati žrtev, da odkupi vsaj nekoliko neuspeh mogočnih gospodov, ki so hoteli vreči kar 30 invalidov naenkrat na cesto.

Res je, da je poleg Krušiča reduciranih tudi nekaj drugih invalidov in to tudi drugod. Ali za vse se je poskrbelo že prej in vsi reducirani so sprejeti nazaj kot dnevničarji.

Brezdvomno je to čuden sistem, da se reducira nastavljen, potem se pa jih zaposli na dalje kot nenastavljen, kot dnevničarje. Ali v naši Jugoslaviji je že tako to upeljano in se ne da nič pomagati. Očividno pa je maščevanje nad Krušičem, da edini on ni sprejet nazaj.

Ko podvlačimo bilanco naše borbe z gospodi, ki so nam nenaklonjeni, moramo zapisati velik plus, velik uspeh. Mi smo zaščitili svoje člane. Da je padla pri tem žrtev, je bilo to pač neizbežno pri teh razmerah, ki vladajo tam,

kjer je zakon samo kos papirja. Ali mi invalidi ne bomo svojega tovariša nikdar zapustili. Mi stojimo zanj, kakor eden in njegova redukcija nam je dokaz, da je delal za blagobit organizacije in organiziranih. S krivci te redukcije se pa še že pomenimo; saj upamo, da že ni več daleč tisti čas.

Revizija.

Da si mi pozdravljena, nova šikana, kajti v tebi vidimo ogenj, ki nas kali, kakor jeklo.

Ker smo bili, mi organizirani invalidi, tako predrzni, da smo se uprli novembra meseca razglašeni redukciji in ker je Izvršni odbor uporabil vsa sredstva, da se odbije atentat, naperjen na invalide, je bila poslana revizija »Izvršnemu odboru«.

Zadeva sicer ni nič hudega. Naj revidira, komur se ljubi, Izvršni odbor si je svest svoje točnosti in pravilnega poslovanja. Ali siptomi so kazali, da je bil nekdo, ki je igral vlogo denuncijanta, češ, v Izvršnem odboru se gospodari nelepo, potratno in vragšigavedi kako še. To, seve, je bil povod za revizijo. V Beograd na ministrstvo socialne politike se je poslalo poročilo, da je »manjšina« v tem Izvršnem odboru nezadovoljna. Ker te manjšine ni, nego si

je Izvršni odbor edin, nastaja sedaj vprašanje, kdo je potegnil poročevalca ministrstva za socialno politiko za nos.

No, revizija se je vršila. Cele dolge dni, recimo tedne, se je vršila in do pičice so se pregledale vse postavke, vsaka para, celo vsak prašek. Zahteval je še Izvršni odbor, da izvrši revizijo tudi Osrednji odbor.

In glejte, revizija je končana. Revizori so odšli zadovoljni in se dobro izrazili pred odhodom, češ, da je malokje v kakšni organizaciji, oziroma uradu poslovanje tako vestno in točno, kakor pri Izvršnem odboru v Ljubljani.

Lepšega zadoščenja ni mogoče želeti. Večjega poraza bi denuncijantu tudi mi ne mogli privoščiti in tistemu, ki je denunciral tudi Izvršni odbor, je sumničenje le še bolj pojeleknilo.

Zato, pozdravljena, revizija. Pozdravljamo vse, kar nas hoče ugnati v kozji rog. Kajti vse to nas jači in dela še bolj marljive in požrtvovalne. Organizacija vojnih invalidov mora biti zmagovalka povsod. Tovariši invalidi, z jekleno voljo jačajte organizacijo. Vkljub vsemu jo jačajte in naj ne bo invalida, vojne vdove in sirote, ki ni član organizacije in naročnik svojega glasila.

Spomnite se zvezanih in razvezanih Svato-plukovih palic.

Vprašanje invalidskega zakona.

Načrt novega invalidskega zakona, ki ga je izdelalo ministrstvo za socialno politiko v Beogradu, je bil predložen kakor poročajo vesti v mesecu decembru ministrskemu svetu. Pri izdelavi tega načrta so bili zastopani odposlanci središnjega odbora, ki so seveda stavili naše skupne zahteve. Radi tega pa ni bil načrt takoj izdelan in ga je ministrstvo polagoma sestavljalo na podlagi vsestranskih ozirov, po navedbah interesentov. O končnem rezultatu ni moglo udruženje ničesar pozitivnega zvedeti, ker se tekst ni obelodanil. Vendar pa se je posrečilo središnjemu odboru kakor piše v zadnjem »Ratnem Invalidu« dobiti načrt v roke in konštata, da se je precej proti našim predlogom spremenilo in predelalo.

Značilno je tudi dejstvo, da je ministrstvo do sedaj izdelalo v celem povojnem času že štirinajst načrtov, pa nimamo kljub temu poštenega invalidskega zakona.

Posamezni ministri pretresavajo sedaj načrt in se izjavljajo vsak glede svojega delokroga, ako so vse zahteve utemeljene in mogoče. Stvar se seveda vleče in gre preko meseca dni.

V kratkem se ima sestati skupščina in v našem interesu je, da pritiramo načrt našega zakona pred poslance. Pri tem pa je treba in-

tervencij po klubih za podpiranje naših teženj.

Kakor smo informirani vrši središnji odbor z vso vnemo to delo.

Deputacije hodijo v posamezna ministrstva, da izposlušajo čimprejšnje in ugodnejše izjave o načrtu.

Na drugi strani pa forsirajo, da pride takoj sedaj po novem letu pred skupščino.

Poročajo, da so celo odposlanci središnjega odbora zaprosili zopet za avdijenco pri Nj. Vel. kralju, ki je že lani izrazil svojo osebno željo, naj se invalidsko vprašanje čimprej reši.

O načrtu samem se ne moremo sicer nič povoljno izražati, toda z energičnim solidarnim nastopom se bo dalo marsikaj pridobiti. Upajmo, da ne bo vsa naša dolgotrajna brba zastoj.

Pričakujmo v kratkem važnejših časov.

Udruženje ne bo šlo brez pazljivosti mimo njih, kar imamo lahko za vzgled že iz borb lanskega leta.

Dovolj je močno, da si bo znalo tudi izposlovati primerno besedo. Sedaj se borimo najprvo za to, kdaj nas bodo rešili iz dolgotrajnega čakanja. Najbrž bo štirinajsti načrt srečnejši od svojih predhodnih. To hočemo videti najbrž v kratkem času.

plati drže in si jih dal preko ramen. Pred vrati Maribora jih obuje, zakaj po mestu se ne spodobi hoditi bosemu. Nato je vzel iz kota pri dverih dežnik in rekel:

»Tako! Bog in sveti križ božji mi pomagaj! — Daleč je!«

»Glej, da se ne prehladiš«, je rekla Barba in mu podvihnila hlače.

»Ne boj se, Barba!«

Kečko se je prijel za lice.

»Arni! Ti se nisi obril?!«

»Mhé... Saj ne grem snubit.«

Potipal je žep, če ima denar, robec, rožni venec, brez katerega naš Trioglovčan ne gre nikamor in se obrnil k Barbi.

»Tako, sedaj grem!«

Pokropil se je z blagoslovljeno vodo, ki je bila v porcelanastem kropilniku pri vratih in stopil na cesto.

»Glej, da ne boš hodil po noči«, je govorila Barba za njim, stoječa na pragu.

»Bom spešil, Barba«, je zaklical Kečko pomirjevanlo ni njegovi koraki so odmevali po izvoženi občinski cesti.

Barba se je ozrla na nebo, že vse v somraku mladega jutra in nato proti vzhodu, kjer je bilo vse se še sedaj samo eno vrstico spominja, ki mora biti tam

nekje na sredi pesnice: »... biksane čevljičke...« Potem je slišal v neki hiši, da je mati zmerjala otroka, ki je plakal in mu grozila: »če ne boš tiho, te bo tak nabiksala...« Kečko je rekel, da sicer ne ve, ali so Kranjci vzeli ta »biks« Trioglovčanom ali Trioglovčani Kranjcem. Ali če smejo Kranjci peti »Biksane čevljičke« in matere »biksati« svoje otroke, smejo Trioglovčani nositi »čevlje na biks«. Saj so Kranjci tudi Slovenci, kakor Trioglovčani.

Zadružno vprašanje.

A. Fabjančič.

Gotovo ni v našem udruženju člana, kateremu ne bi bila misel zadružništva po volji in ga dovedla do prepričanja, da je to naša velika korist.

Ker je v interesu vseh članov zadružništvo, si dovoljujem izraziti k temu svoje mnenje vsem tovarišem in tovarišicam, posebno pa akcijskemu odboru, kateremu je poverjena naloga, da vse potrebno pripravi in osnuje.

Pozno se je vzbudila v nas ta ideja. Zakaj se ni prej? Med nami bi se gotovo mizerno stanje potom samopomoči ublažilo in bi mogoče še mnogo tovarišev ne bilo pod zemljo, ki jim je beda in pomanjkanje izkopala prezgodnje grobove. Dolgo nismo prišli do spoznanja. Mi se le preveč zanašamo na naše državnike in vlade, da bodo vsa vprašanja uredile. Videli smo na krmilu razne stranke. Toda odprimo oči in pogledjmo nazaj in takoj bomo spregledali. Kljub različni vladni politiki, se naše vprašanje ne spravi v povoljno stanje, ker nima nihče prave volje in razumevanja zanj.

Mislili smo vedno, da bomo enakovredni drugim vojnim žrtvam po raznih državah. Toda z nami se postopa med vsemi najslabše. Stojimo pred poginom in opazamo, kako so mero-dajni faktorji brezčutni. Ne zavedajo se, da so po naših žrtvah in zaslugah na krmilu. Naše upanje se je do sedaj vedno varalo.

Naj navedem od kdaj me vedno vodijo misli in prepričanje do samostojne rešitve.

Jeseni leta 1919 sem bil pogran iz invalidskega doma v Ljubljani baje kot hujskač in delamrnez samo zato ker sem čutil, da je treba za dosego uspešnega napredka v eksistenčnem vprašanju vojnih žrtev strnjenega dela in nastopov.

Takrat sem že gledal v naprej našo žalostno usodo in nesrečo.

Brez sredstev in krova sem si vendar toliko pomagal, da sem si vstvaril skromno eksistenco. Doživljal in čutil sem in še čutim kaj je eksistenca vojnih žrtev zato tuhtam in mislim, kako bi bilo mogoče odpomoči naši socialni bedi.

Na misel mi vedno prihaja zadružna akcija. Pri tem mnenju sem že od leta 1919. Ako bi bila takrat naša organizacija invalidov na isti stopnji kot je danes, bi bilo lahko priti že zdavnaj do pozitivnega zaključka. Organizacija pa je bila takrat še v povojih ter je bolehalo na vseh otroških boleznih. Misel o invalidskih zadrugah pa je šla takrat po meni samo kako jo izvesti. Bil sem osamljen in ne dovolj močan, da bi izvedel ideje. V arhivu urada za pospeševanje obrti v Ljubljani in na invalidskem odse-

obzorje zagrnjeno s tanko, belkasto meglo, kakor tkanino, ter zaprla vrata.

Ko je z brega pred Sv. Petrom pri Mariboru zagledal Arni Kečko mesto Maribor, stoječe na ravnini pod zelenim Pohorjem, tako lepo od solnca razsvetljeno, bi skoraj pokleknil, kakor romar, ko zagleda od daleč romarsko cerkev presvete Trojice v Slovenskih Goricah.

Ali spomnil se je še pravočasno, da to ni presveta Trojica in je že sneti klobuk vnovič posadil na glavo.

»To ni presveta Trojica, to je Maribor.«

Vendar je v njegove prsi leglo nekaj tako svetega, da se je otipal na prsih.

»Dasi ni presveta Trojica, vendar mi je tako, kakor bi gledal njeno cerkev. Resnično, ko sem šel mimo presvete Trojice, mi ni bilo tako svečano, kakor mi je sedaj.«

Obul si je »čevlje na biks« in popravil zavijane hlače.

Ko je stopil v mesto, ko je šel mimo prvih, še skromnih predmestnih hiš in zagledal ravne ceste, visoke domove z gladkimi trotoarji, je kimal z glavo in govoril:

»Ali vidiš, Kečko«, je govoril, korakaje po sredi ulice. »Ali vidiš?... Kaj je Trioglova? Nič. Kaj je Ljutomer? Nič.«

Kečko se je spomnil, da je videl podobno mesto, ki so mu pravili Celje, a Maribor je lepši. Celje je gledal kot vojak, a Maribor gleda kot civilist.

Po trotoarju so hodili ljudje, vsi lepo oblečeni.

V mestu je pač nedelja vsak dan, ne kakor pri nas v Trioglovi, ko je ravno enkrat v tednu.

Nasproti po cesti so dirjali izvoščki, škripali težki vozovi. Med njimi je pozvaljal kolesar.

»Na spoved«, je poslušnil Kečko in se ogledaval.

PODLISTEK.

Fr. Vuk:

»Zasejani«.

»Saj sva kmeta«, je rekla Barba. »Kaj bova škrtala?«

»Kmeta, da«, je vzbočil Kečko svoja prsa, ne bogve kako široka. »Otrok Bog ni dal, da bi škrtala za nje. Da bi pa za sorodnike?!... Ti si še itak slepa za to, kar ostane.«

Obema se je zdelo dobro, da se razumeta tako dobro in da sta vedno oba enakih misli.

Ko se je Kečko drugi dan odpravljal v Maribor, je položil v torbo lepo, dolgo klobaso, kos svinjskega mesa in primeren kolač belega kruha na mleku pečenega, da bi ne stradal v tistem velikem mestu.

Popil je skodelico kave z belim kruhom in obesil napolnjeno torbo preko pleč. Ogledal si je čevlje na biks, ki jih je že včeraj očistil, če pod-

* Čevlje »na biks« imenujejo Trioglovčani tiste čevlje z golenicami, ki se morajo biksati in se potem svetijo kakor biks. Beseda »biks« mi je delala preglavice pri tej zgodbi, ker nisem vedel, ali lahko zapišem to čudno besedo po slovenski. Ko sem povedal Kečkotu, da bo trebalo izpustiti pri opisovanju te zgodbe »čevlje na biks« in obuti druge, se je začudil, da ga hočem bosega pošiljati po Mariboru, ker drugih čevljev, kakor tiste na »biks« on sploh nima. Rekel je, da je »biks« tudi po slovensko »biks«, ker drugače bi ljudje ne govorili »biks« »biks«. Na Kranjskem na primer, ko je bil na manevrih, je slišal peti neko pesem, katere pa

ku morajo biti še sedaj moji dopisi s predlogi po ustanovitvi invalidskih delavnic. Podal sem tudi kratak načrt seveda omejeno, ker bi se vse šele izpolnilo, ko bi delavnice faktično že obstojale. Odkrito moram priznati, da je bil Urad za pospeševanje obrti predlogom zelo naklonjen.

Celo vprašanje je potem spalo in šele po 3 letih se je začelo zopet pretresovati. Naše glasilo je prineslo par člankov o zadrugah, ki so me prijetno dirnili. Vendar so se našli tovariši, ki so spravili zopet na dan združno idejo, ki je za nas rešilna deska.

Ker sem z dežele in ne morem aktivno sodelovati, se pridružujem akciji samo z nasveti. Invalidska zadruga naj bo čista invalidska in stoječa na tem temelju, da bodo imele vse vojne žrtve korist od nje. Najsibo najbližji ali najbolj oddaljen, samo da je naš član.

Kako to izvesti »Omne principium grave.« V tem smislu naj bo poverjena naloga akcijskemu odboru, da sestavi pravila taka da bodo zadostila vsem težnjam in potrebam.

Iz organizacije.

Toženi smo.

Naš odgovorni urednik je dobil poziv na sodišče. Nekdo? ga zove pred strogega sodnika, ker je razžaljen. Razžaljenje časti stoji pisano v pozivnici in naš odgovorni urednik mora tisto razžaljeno čast najmanj oprati s svojo krvjo.

Zakaj vendar gre?

Za resnico, tovariši invalidi, in resnica je užalila čast. Čudna čast, kaj ne, ki jo užali resnica. Ali tako je pisano na pozivnici. Ker je »Vojni invalid« v posebni izdaji povedal resnico, namreč, da bo (takrat je bilo) reduciranih veliko število invalidov pri oddelku socialne politike in je to raznesel v javnost iz ogrčenimi besedami (z besedami rožnkranca menda ne bo govoril ob takih nečuvjenih prilikah) je sedaj njegov odgovorni urednik klican pred sodišče. Ker je »Vojni Invalid« v svoji številki od 19. novembra 1923 v članku »Bič« dal duška svoji ogorčenosti radi nameravane redukcije, članek, ki ga je na srbskem jeziku prinesel centralni organ »Udruženja« »Ratni Invalid«, članek, ki si ga je prečital sam minister socialne politike v Beogradu, ta članek je žaljiv. — To je vse. Vse drugo je pa bilo v redu. In odgovorni urednik »Vojnega invalida«, pa sedaj ublaži razžaljeno čast, daj ji satisfakcijo — pred sodiščem, po razsodbi sodnika.

Taka je ironija današnjih dni.

In stal bo pred sodnim stolom odgovorni urednik z umetno nogo, ki mu nadomestuje zdravo, pokopano in gnijočo bogvekej kot toženec. Radi razžaljenja časti je menda kriv, ker je dovolil, da se v listu »Vojni Invalid«, piše o zločinah nad invalidi. Invalidi se sme žaliti, njih pravice se sme teptati, zakon se sme spregledati, — a zato ni tožnika.

Takšna je pravica današnjih dni.

Pred sodiščem pa ne bo stal samo odgovorni urednik »Vojnega Invalida«, nego bodo v njegovi osebi stali vsi vojni invalidi.

Ali bodo vse obsodili?

Takšno je življenje in pravica današnjih dni.

Potek obnega zbora dne 26. decembra 1923 v Murški Soboti je bil zadovoljiv. Ker je predsednik tov. Bokalič odsoten v bolnici, je vodil občni zbor podpreds. tov. Štefan Duh. Tajnik tov. Zrinski je najprej poročal o celoletnem delovanju in o položaju podružnice. Konstatiralo se je na žalost, da je veliko članov v zostanku članarin. Vseh članov ima podružnica 718.

Čistega imetja v gotovini je izkazanega 2882 Din 30 p. Tov. Duh poročal je še o delu za zakon in pozval navzoče na naročbo našega glasila. Izmed članstva so se čule pritožbe, da Borza dela premalo vpošteva pri službah vojne žrtve. V tej zadevi je odposlana intervencija na Središčno borzo v Ljubljani.

Pri volitvah je bil enoglasno izvoljen zopet stari odbor.

Občni zbor na Jesenicah je bil v nedeljo dne 6. januarja t. l. Za predsednika zbora je bil izvoljen tov. Zevnik, ki je otvoril ob 10. uri občni zbor. Bil je navzoč tudi delegat iz Ljubljane tov. Tomc. Najprej so se navzoči spominjali smrti članice tov. Magistrove in se v znak sožalja dvignili raz sedežev. Tajnik tov. Vodišek je poročal o delu podružnice v preteklem

Pred vsem se morajo uporabiti delavne moči vojnih žrtev ki jih je dovolj za čisto invalidsko zadrugo.

V delavnicah naj se producirajo predmeti, ki se bodo najlažje razpečevali.

Poleg delavnic naj bi se ustanovile prodajalne za razpečevanje predmetov. Invalidom na deželi, ki ne morejo stalno bivati na sedežu zadruga, pa so njeni člani, naj bi se dal material in prevzem dela na dom. Delavnice naj bi se ustanovile take, kot jih je po gmotnih sredstvih najlažje ustanoviti.

Priporočal bi čevljarsko, pletarsko, krojaško obrt in izdelovanje perila, kjer bi bile zaposlene tudi ženske moči. Tudi lesena roba bi se mogoče obnesla. Delavnice naj bi sprejemale tudi popravila. Treba pa je za vsako panogo strokovnjakov, ki bodo nosili tudi odgovornost za delo. Za kapital bi bilo treba brezobrestnega posojila in državnih subvencij, ter podpisa delnic.

Žrtvujemo se z združenimi močmi, da pomagamo vstvariti delo. Naj bo leto 1924, leto dela in uspeha.

letu. Blagajnik je pojasnil natančno vse denarne postavke, ki jih je nadzorni odbor našel v najlepšem redu.

Nato je bila izjavljena soglasna odveza starega odbora in so se pričele volitve novega odbora. Predsednik se je volil po listkih ter je bil zopet izvoljen z 27 glasovi izmed 32 tov. Novak za predsednika. Lista ostalega odbora, ki so jo navzoči sestavili je bila z vsemi glasovi sprejeta in sicer so izvoljeni v odbor: tov. Vodišek, Žen, Tičar, Zevnik, namestniki pa Rožič, Lederer in Merlakova.

Nadzorni odbor: tov. Slabe, Malej in Ravnik, namest. Drešarjeva.

Določila se je takoj za 12. t. m. seja novega odbora, da se konstituira in prične poslovati.

Tov. Tomc je poročal o perečih vprašanjih posebno o bodočem zakonu, specialni komisiji, pokojninah, zadrugah itd. Pojasnil je tudi vprašanja, ki so jih stavili člani.

Z apelom na zanimanje članstva zaključil predsednik ob 12. uri 15 min. občni zbor. Omeniti je treba, da se je pričakovalo boljše udeležbe, ki smo jo bili vedno navajeni na Jesenicah.

Iz obnega zbora v Ptuj. Dne 6. januarja t. l. se je vršil pri nas občni zbor pri dobri udeležbi članstva. Prišel je tudi delegat tov. Krušič iz Ljubljane. Preds. tov. Berlič je ob 10. uri otvoril zbor in pozdravil navzoče ter se jim zahvalil za udeležbo. Spominjal se je tudi preminulih članov, katerim je zbor zaklical trikratni »Slava«. Tajnik Kumpelž prečita zapisnik zadnjega obč. zbora in poroča o poslih podružnice. Blagajnik Komel pojasni o blagajniškem stanju o katerem se je tudi delegat povoljno izrazil. Odboru je izdan soglasni absolutorij. Preide se na volitev. Trije člani tov. Krušič, Senčar in Petek so izstavili listo odbora, ki je bila soglasno izvoljena. Izvoljeni so v odbor: Preds. tov. Berlič, podpredsednik tov. Senčar, tajnik tov. Kumpelž, blagajnik tov. Komel. Odbornik tov. Krušič.

Namestniki tov. Janžekovič, Antonovič in Marok.

Nadzorni odbor: Preds. tov. Rajh, odb. tov. Spruschina in Dolenc. Nam. tov. Letnik in Petek.

Za delegata je bil predlagan in izvoljen tov. Komel.

Isti poroča potem o utisih pri raznih anketah, ki se jih je v preteklem času udeležil kot delegat ter o kongresu v Splitu.

Tov. Krušič iz Ljubljane pa objasni jako obširno delovanje Udruženja in izvršnega odbora, posebno o nastopih za zaščito reduciranih invalidov.

Pri slučajnostih pa je pojasnil tov. Krušič razna tekoča vprašanja. — Ob 13. uri zaključil predsednik zbor.

Delegat se je prepričal kako vzorno ima podružnica v Ptuj urejeno pisarno štatistiko in sploh poslovanje.

V tem oziru gre požrtvovalnim odbornikom vsa čast in zahvala.

Seinica ob Dravi. K večnemu počitku smo spravili 33 let starega voj. invalida Jerneja Fras-a, člana mariborske podružnice. Bil je delavec v tvornici za dušek v Rušah, katero delo

mu je zelo škodilo in močno pripomoglo do prezanega groba.

Vsem tovarišem, ki so ga spremljali na zadnji poti iskrena hvala, enako tudi domačim dekletom za prekrane vence. Tebi, dragi tovariš, pa na svidenje nad zvezdami. Čaplo Jakob, poverjenik.

Vsm podružnicam. Tovariš, ki vodi inventar premičnega premoženja, v kolikor je last udruženja, prosi ponovno vse podružnice, da pošljejo natančne sezname, katere predmete imajo, da so last podružnice, oziroma celokupnega udruženja. Priti moramo vendar do redne evidence.

Zahvala. Iz St. Petra v Savinski dolini: Tukajšnja podružnica voj. invalidov, vdov in sirot je na novega leta dan priredila igro »Dva gluha« v prostorih cerkvene hiše, pod vodstvom gospoda župnika dr. Ivan Jenčiča. Igra se je prav dobro obnesla. Najprisrčneje se zahvaljujemo g. župniku, ki nam je pridobil brezplačno pevce in godbo. Zahvaljujemo se tudi igralcem, ki so nam z dobro voljo pripomogli do polnih uspehov prireditve. Vso čast in hvalo izrekamo cenjenim prijateljem in prijateljicam invalidov, ki so pomagali kot obiskovalci z denarnimi sredstvi. Prečastitemu gospodu doktorju pa še enkrat izrekamo: Najlepša hvala za polni trud, ter želimo, da bi ga Bog ohranil še mnoga leta pri zdravju, da bi lahko v skupnosti priredili še kakšno veselo prireditev nam v korist. — Odbor podružnice v St. Petru v Sav. dolini.

Podružnica v St. Petru v Savinski dolini ima dne 3. februarja t. l. svoj redni občni zbor v prostorih gostilne pri Žganku. Pričetek bo točno ob 3. uri popoldne. Upa se, da bodo navzoči vsi člani ter tudi tisti, ki vedno kritikujejo delo odbora. Imeli bodo namreč priliko prepričati se o svojih očitkih, ako so utemeljeni. Toraj vsi in vse!

Občni zbori:

se vrše: Dne 20. t. m. v Kočevju, (ob 2. popold.) Trzinu, Vrhniki in Škofji loki. Dne 27. t. m. na Bledu, v Slovenjgradcu in v Novem mestu v Narodnem domu ob 9. uri. Dne 3. februarja t. l. v St. Petru v Savinski dolini v gostilni pri Žganku ob 2. uri pop.

Odbor.

Dopisi.

Slovenjgradec. Letni občni zbor podružnice vojnih invalidov vdov in sirot sodnega okraja Slovenjgradec in Marenberg se bo vršil v nedeljo, dne 27. januarja 1924 ob 9. uri zjutraj v dvorani hotela »Balkan« v Slovenjgradcu. V slučaju nesklepčnosti se vrši eno uro pozneje, to je ob 10. uri istega dne in na istem mestu občni zbor, ki bo ob vsaki udeležbi članov sklepčen. Spored: 1. Pozdrav navzočih in pobiranje članarine za leto 1924 in zaostalo za 1923. 2. Prečitanje zapisnika lanskega občnega zbora. 3. Poročilo predsednika, tajnika, blagajnika in predsednika nadzornega odbora. 4. Volitev novega odbora ter posameznih poverjenikov. 5. Raznosterosti. 6. Razdelitev podplatov onim članom, ki se izkažejo z ubožnim spričevalom. Oni člani, ki še niso oddali slik (fotografij) za člansko knjigo, naj to store do občnega zbora. Vsak član prinese seboj člansko knjigo ali potrdilo o vplačani članarini. Kdor ni poravnal članarine, nima glasovalne pravice in tudi ne ugodnosti do cenejšega usnja. Oddaljeni člani zlasti iz Pohorja, naj pooblastijo kakega drugega člana, ki jih bo zastopal.

Vojni invalidi naj prinesejo tudi potrdilo o invalidnosti s seboj, zlasti ako ga imajo od specialne komisije, vdove pa odrezek pokojnine meseca januarja 1924.

Vsak član prejme časopis »Vojni Invalid« štev. 1 na račun podružniške blagajne. Bodočo številke je pa dolžnost vsakega člana naročiti in naročnino po priloženi položnici nakazati.

Podružnica U. V. I. na Bledu je priredila na sv. Štefana dan v baru Kazine na Bledu plesni venček s srečolovom. Skrivnostni bar je že sam na sebi privabil precejšnjo množino ljudi, tako da je bil prostor v pestrem baru do zadnjega kotička zaseden. Razvila se je neprijetna zabava in povpraševanje po srečkah je bilo vedno večje. V kratkem času so bile vse razprodane. Bogati dobitki so vsakega posetnika mično vabili. Plesalci so prišli na svoj račun, mlado in staro kri so dvigali zvoki orkestra. Posebno plesno strast pa je vzbudil Fran-

celj s svojo ljubljeno harmoniko. Čast imamo izraziti našim vrlim učiteljem iskreno zahvalo, ker so s salonskim orkestrom obilo povzdgnili uspeh veselice. Čistega dobička se je doseglo Din 4183.50, kateri se je porabil za Božičnico članom. Podruž. odbor je preskrbel članom moka in sladkorja. Oddajal jim je po 2 kg moka na osebo kg po 3.50 Din in po 1 kg sladkorja za 16 Din. S to podporo se tudi vojnimi žrtvam pripomoglo, da so z belim kruhom praznovali božične praznike.

V prijetni dolžnosti se v prvi vrsti in najtopleje zahvaljujemo ravnoteju Intern. Kopališke dr. na Bledu g. Manduju ki nam je dal prostore v baru z vsem potrebnim inventarjem

Razgled po svetu in domovini.

Pomarejvalce denarja »kovačev« so izsledili. Čedna družba je bila razširjena od Trsta do Ljubljane, Zagreba in Beograda. Zaplenili so stroje in pozapri zločince. Preiskave se nadaljujejo.

Izseljevanje v Ameriko. V prvih devetih mesecih letošnjega leta se je iz Jugoslavije izselilo 4911 oseb, in sicer: iz Slovenije 221, iz Vojvodine 1840, iz Hrvatske in Slavonije 1084, iz Dalmacije 468, iz Srbije 302, iz Črne gore 63, iz Bosne in Hercegovine pa 33. Največ teh izseljencev je šlo v Argentinijo. Med izseljenci je bilo 2465 moških in 1546 žensk. To je beg iz domovine.

Strela o Božiču. Na Cetinju so imeli na Stefanji dan hudo nevihto z dežjem in točo. Strela je udarila na raznih krajih, med drugim tudi v katoliško župno cerkev in razdrila streho ter razrušila nekoliko zidovja. Neka ženska je bila vsled strele omamljena.

V Mariboru se je 31. 12. 1924 ob 2. uri zjutraj izvršil bombni atentat na Götzovo dvorano. Naperjen je bil, kakor se doznava, na nemško veselico, ki se je mislila vršiti zvečer.

Leto 1924 je prestopno leto. Predpust je dolg in traja 60 dni. Pust je 4. marca, velika noč 20. aprila, binkošti 8. junija, telovo 19. junija. Razun običajnih dvojnih praznikov (velika noč, binkošti in božič) sta po dva praznika skupaj še o svečnici, ki pade na soboto, ob Vidovem dnevu (sobota), ob mali gospojni (ponedeljek), na vseh svetnikov (sobota) in ob Marijinem spočetju, ki pade na ponedeljek.

Leto 1924. v stoletnem koledarju. Koga bi ne zanimalo vprašanje, kakšno bo leto 1924? Prijatelji si žele »srečno novo leto« in vsega v obilju, a obilje je v veliki meri odvisno od klimatskih razmer. Stoletni koledar župnika Mikloušiča prorokuje za leto 1924, da bo bolj mokro kakor suho, torej precej rodovitno, a ker bo zima trajala najbrže daleč v spomlad, bo tudi vse vsaj za tri tedne pozneje dozorelo. O spomladi pravi: Do maja bo hladna in mokra, od 10. do 18. topla, potem pa zo-

brezplačno na razpolago in nam s tem največ pripomogel k uresničenju naše želje. Zelo hvaljevredno in poštivovalno se je izkazalo Ravnateljstvo Deželnih elektrarn, ki nam je brezplačno nudilo električno razsvetljavo. Iskreno se zahvaljujemo tudi vsem prijateljem in darovalcem daril, in vsem ki so s posetom povzdgnili uspeh naše prireditve.

Obvestilo smrti. V občinski bolnici v Krškem je dne 22. decembra l. l. po večmesečni mučni bolezni umrl 60% vojni invalid Karel Butkovič iz Leskoveca pri Krškem. Pokojni zapušča ženo in tri nepreskrbljene otroke. Ubogemu vojnemu trpinu bodi zemlja lahka, družini pa iskreno sožalje.

pet hladna in vlažna. Poletje bo sprva hladno in mokro, potem topleje s pogostim grmenjem, a h koncu uprav vroče. Ker je letos Jupiter vladar, ni izključena suša. Jesen bo deževna. Zima spočetka mrzla, mnogo snega, pozneje toplejša, a vetrovna. Tako prorokuje Mikloušičev koledar. — Silvestrovo bomo videli, če je imel prav.

Enajst razbojnikov ubitih. Kakor poročajo s Cetinja, je bila dne 27. decembra v selu Rubež pri Nikšiću obkoljena glasovita razbojniška četa Marka Raspopovića, ki je bila dolgo časa strah in trepet selskega prebivalstva Črne gore. Razbojniška tolpa je sestojala iz enajstih članov, katerim sta načelovala brata Marko in Sava Raspopović. Borba na življenje in smrt je trajala dve uri. Vseh enajst razbojnikov je mrtvih in tako je Črnagora rešena najnevarnejše razbojniške tolpe. Izmed orožnikov sta bila dva težko ranjena. Kot nagrado za padle razbojnike dobi orožniška patrulja 480.000 dinarjev.

Št. Vidska »köpenikijada«. Na poštni urad v Št. Vidu pri Ptujju je prišel neki gospod, ki se je tamkajšnji poštni uradnici predstavil kot poštar Horvat iz Leskoveca. Ta posnemovalce »köpeniškega stotnika« je uradnico zaprosil, naj mu da pošto vrečo za Leskovec, da bo pregledal leskovsko pošto in vzel iz nje neko nujno pošiljatev, ker je ravno na potu v Ptuj in rabi neko pismo. Št. Vidski uradnici, ki je šele pred kratkim prišla v ta kraj, je bilo znano, da je v Leskovcu poštar Horvat, a poznala ga ni. V dobri veri mu je izročila vrečo in ključ. Laži-Horvat je odprl leskovsko pošto vrečo in vtaknil v svoj žep nekoliko pisem, nato pa vrečo zopet zaprl in se poslovil. Kmalu po odhodu Horvata je prišel na pošto sel, ki nosi pošto iz Št. Vida v Leskovec. Ta je zapazil, da je papir na ključavnicici pretrgan in vprašal, kaj je temu vzrok. Uradnica mu je razložila, da je bil ravnokar tam sam leskovski poštar ter vzel iz vreče nekoliko pisem in odšel proti Ptujju. Sel je to odločbo zanimal, ker je leskovski poštar doma. V zagonetni zadevi je uvedena preiskava.

Razno.

Čudesa iz Tutankhamneve grobnice. V »dolini kraljev« pri Luksorju v srednjem Egiptu je misija Howarda Carterja vnovič pričela z raziskavanjem grobnice faraona Tutankhamena ter je otvorila tretjo celico, v kateri se nahaja katafalk s faraonovo mumijo. Mnogo se je pričakovalo, še več pa se je našlo.

Ko so odprli prvi katafalk, so našli v njem še drugega manjšega, zapečatenega s kraljevim pečatom, ki je celih 3270 let ostal nedotaknjen. — Najboljši dokaz, da v dolgi večtisočletni dobi človeška noga ni stopila v ta skrajni del kraljeve grobnice. V prostoru med prvim in drugim katafalkom so našli množino divnih in dragocenih predmetov, med drugim prekrasno vazo iz alabastra na postavku iz zlata in srebra. Dve podobi »apisa«, svetega bika starih Egipčanov, krasita dragoceno vazo z emblemi Zgornjega in Spodnjega Egipta, nad njimi pa kraljevi kači: ena z belo, druga z rdečo krono. Pokrov vaze krasa podoba boginje junaštva. Vaza je čudovito krasno delo. Žal, da so razna mazila v njej povzročila precejšnjo razpoklino na zgornjem delu. Poleg prve vaze so našli še manjšo vazo, napolnjeno z balzamom; na pokrovu je upodobljen zlat lev z iztegnjenim jezikom iz rdečega karneola.

V kotu katafalka so odkrili zlato žezlo z zlatim lokom ter umetniško okrašene pozlačene palice. Notranjost vnanjega katafalka je z zlatom obložena ter nosi številne religiozne napise. Drugi katafalk ima obliko prvega, na vratih pa se nahaja podoba faraona Tutankhamna. Drugi katafalk se odpre pozneje s primernimi svečanostmi.

Samci in umrljivost. Pred nedavnim časom je uvaževan francoski učenjak v francoskih listih obelodanil statistiko, ki je najbrž samcem prizadela mnogo skrbi. Na podlagi neoporečnega materiala nam učenjak dokazuje, da umre veliko več samcev kot pa zakonskih mož. Njegovi računi so plod mnogoletnega dela in opazovanja. Prišel je do rezultata, da umre med 20. in 30. letom 6.6 odst. vseh samcev, medtem ko od zakonskih mož le 3.3 odst.; torej ravno polovica! Na 6. odst. umrljivosti zakonskih mož pride 13 odst. umrljivosti samcev. Med 40 in 60 letom je razmerje približno isto. Kritična starost samcev pa je med 60 in 80 letom. Ta doba je zanje katastrofalna, vsak drugi še živeči mož umre, nasprotno pa umre od enako starih zakonskih mož le ena tretjina. Kdor torej ostane samec, si sam koplje prezgodnji grob. Patron zakonskih mož je sigurno Methuzalem, ki je v svojih 600 — 800 letih pokopal bogve koliko svojih žen.

Italijančevanje Primorja. Lega Nazionale odpira povsod otroške vrte. Otvorjen je v Senožečah, v kratkem se pa še odpre v Sezani in Ilir. Bistrici. Tako hočejo fašisti upostaviti veljavo starih Rimljanov. Pa je ne bodo.

Konflikt med Italijo in Romunijo je nastal radi obligacij. Po koncu vojne je romunska vlada plasirala v Italiji za 200 milijonov lir romunskih državnih obligacij, sedaj pa jih noče plačati, nego zahteva njihovo prolongacijo za 20 let. Lastniki romunskih obligacij zahtevajo sedaj od vlade, da konfiscira vse v Italiji se nahajajoče romunsko

imetje, tudi palači poslaništev pri Kvirinalu in Vatikanu.

Dober poznavalec žensk. V dobi francoskega vladarja Ludovika XV. je bilo v navadi, da so dame na svojih vozeih same kočijažile. Najlepše in najnežnejše roke pa tudi niso bile vedno najspretnnejše in tako so se dan na dan dogajale nezgode, katerih število je neprestano naraščalo. Kralj je zato poslal po svojega policijskega ministra in je z njim ugibal, kako bi se to dalo odpraviti. »Če želite, da nezgode ponehajo«, mu reče minister, »se kar zanesite name!« »Seveda baš to želim.« Naslednji dan je izšla naredba, da nobena dama pod 30 leti ne sme voditi sama kočije. Ukaz je pomagal: štirilindvajset ur nato na nobeni pariški cesti ni bilo videti dame, ki bi sama vodila kočijo, kajti vsaka se je sramovala priznati, da je že trideset let stara.

Meč. Gledališki igralec Suett, ki je rad pil, se še na odru ni mogel vzdržati vinske kapljice. Ko so nekega večera igrali Shakespearejevo dramo »Julij Cezar«, je skrivaj vtihotapil steklenico vina. Ko se mu je med predstavo nudila prilika, je smuknil brž za kulise ter krepko »potegnil« in steklenico zopet skril. Videl je pa to njegov tovariš, tadi velik kočljivec in mu zabrenčal na uho: »Slišite Suett, kaj imate tu?« »Meč!« je ta odvrnil. Tovariš, ki so se mu cedile sline, se ni dal zavrniti, segel je v njegovo haljo, izvlekel steklenico, jo izpraznil in vrnil z besedami: »Tu imate nož-nico!«

Stvaren odgovor. Neki Anglež, ki je živel v zadnji četrtini 17. stoletja v Londonu, je bil radi svoje šaljivosti znan daleč na okoli. Nekoč je prišel k njemu mlad pesnik z namenom, da bi šaljivcu prebral svoj dramatski prvenec: bila je šaloigra. »Saj veste«, je začel, »da je Moliere svoja začetna dela prebiral neki stari gospe, ker je menil, da bodo prizori, ki bi se jim ta postarna gospa smejala, gotovo tudi med občinstvom vzbujali smeh; tako sem se tudi jaz odločil, da vam preberem svoj prvenec, ker mislim, da bo vse, kar bo uga-jalo vam, tudi občinstvo vsestransko zadovoljilo.« »Dragi moj gospod, vi ste v resnici zelo prijazni«, je odvrnil Anglež, »toda, dokler ne boste Moliere, mi že dovolite, da mi vam ne bo treba nadomeščati stare gospe.« Poparjen je mladi pesnik odšel odkoder je prišel.

ČITATELJI, PORAVNAJTE ZAOSTALO NAROČNINO NA POLOŽNICE.

POZOR!! Pritožbe proti odlokom Specijalne komisije za pregled invalidov naj vložijo, oni ki bi se jim zgodila kaka krivica takoj ko prejmejo odloke potom pristojnih podružnic. Podružnice naj vse pritožbe radi nujnosti pošljejo nemudoma na pristojne vojne okruge in jih izjemoma ni treba pošiljati potom izvršnega odbora, da se ne zamudi roka. Le Podružnica v Ljubljani, jih lahko pošilja preko izvršnega odbora. Po čl. 8 zač. invalidskega zakona je rok za vlaganje pritožb 8. (osem dni.) Pazite, da ne prekoračite roka.

Za tiskovni sklad so darovali:

Po obč. zboru podr. Celje je zbral stari in novi odbor	Din 100.—
Podruž. Udruž. voj. inv. v Brežicah	36.—
Jeločnik Aleksander, Sv. Vid nad Ljubljano	10.—
Neimenovani	19.50
Podruž. Udruž. voj. inv. v Murski Soboti	30.50
Černe Paul, Ljubljana	5.—
Jaklič Franc, gl. založ. Radovljica	10.—
Arnuga Franc, Ragoznica 60 p. Ptuj	5.—
Kovač Franc, Zaboršt 14 p. Domžale	2.—
Rožič Vinko, Mevkuš 2 p. Gorje pri Bledu	3.50
Repnik Josip, Črešnjevce 84 p. Boh. Bistrica	2.—
Goljat Rudolf, Dovže p. Mislinje	2.—
Rus Zdravko, Bled	22.—
Rešek Franjo, Beltinci	6.—
Bregar Ignacij, Muljava p. Krka	12.—
Jenko Peter, Ljubljana	2.—
Vabšek Jurij, Prepolje 68 p. Rače	7.—
Fabjančič Avgust, Rajhenburg	5.—
Oman Janez, Hotovlje 15, p. Poljane nad Škofjo Loko	17.50
skupaj Din 297.—	

Tisk tiskarne Makso Hrovatin, Ljubljana.
Odgovorni urednik: Franc Belinc.